

КРИМКА, СРАВНИМА САМО С РОМАНИТЕ НА АГАТА КРИСТИ!

Жан-Люк Баналек

БРЕТОНСКИ ПРИБОИ

Вторият случай на комисар Дюпен

enthusiast

„Отмести се, Брунети! Новият комисар се казва Дюпен!“
Франкфуртер Алгемайне Цайтунг

Jean-Luc Bannalec
Bretonische Brandung
Kommissar Dupins zweiter Fall

Copyright © 2013, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co.
KG, Cologne/Germany
Originally published in the German language as „Bretonische
Brandung“ by Jean-Luc Bannalec

Жан-Люк Баналек
Бретонски ПРИБОЙ
Вторият случай на комисар Дюпен

© Ваня Пенева, преводач, 2015
© Анна Георгиева-Андра, художник, 2015
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-619-164-180-2

Жан-Люк Баналек

БРЕТОНСКИ ПРИБОИ

Вторият случай на комисар Дюпен

Превела от немски
Ваня Пенева

enthusiast

София, 2015

ПЪРВИ ДЕН

Невисоките, продълговати острови плуваха в наситеноопаловото море като създадени с магия, малко размазани, блещукащи. Прославеният архипелаг се ширна пред погледа като Фата Моргана.

Контурите на по-големите острови вече се различаваха с просто око, ала само някои гледки се открояваха: забулената с тайни крепост на Сигон, заслужилият, устоял на напора на бурите фар на Панфре, изоставената ферма на Дренек, отделни, брулени от вятъра къщи на Сен Никола, главния остров на почти кръглия архипелаг. Островите Гленан* се намираха на десет морски мили от Конкарно, великолепия *син град* на Корнуай**, чиито жители открай време наричаха островите своите „закрилници“. Ден след ден те очертаваха техния непреместваем хоризонт. По това, как се виждаха – дали бяха ясни, добре очертани, или размити, сякаш потънали в млечна пяна, дали се носеха в мараня, или лежаха здраво закотвени във водата, – хората предсказваха сутрин времето за деня, а в определени дни и времето за цялата идваща година. От стотици години бретонците упорито обсъждаха колко

* Атлантическа островна група, намираща се на около 10 морски мили от бретанския бряг; състои се от девет острова и десетки островчета и рифове. – Бел. прев.

** Историческа област в Северозападна Франция, департамент Финистер, в югозападната част на Бретан, с главен град Кемпер. – Бел. прев.

са островите. Седем, девет, дванадесет или двадесет бяха най-честите твърдения. Седем „големи“ – само това беше безспорно. „Големи“ означаваше няколкостотин метра дължина – най-много. Някога, преди много, много време, всичко било *един* остров, постепенно бушуващото море и вечният прибой го разкъсали на парчета. Преди няколко години комисия от департамента се бе постарала да определи броя на островите според чисто служебни критерии – остров е земя в морето, която е постоянно над водата и има постоянна вегетация – и съвсем официално бе установила „двадесет и два острова и островчета“. Освен това съществуваша безброй стърчащи над водата скали и скални групи. В зависимост от височината на приливите и отливите броят им варираше значително, а приливите и отливите от своя страна се меняха всекидневно в зависимост от положението на Слънцето, Луната и Земята. През някои дни приливът беше с три-четири метра по-висок, отколкото през други, а при истински голям отлив някои от островите ставаха многократно по-обширни и се свързваха помежду си с пясъчни ивици, които иначе лежах скрити под водата. Нивото никога не беше „нормално“. Така се случваше, че пейзажите от архипелага постоянно се променяха и никой никога не би могъл да каже: ето това са островите Гленан, така изглеждат. Островите Гленан не бяха еднозначно суша, те представляваха неясно междинно пространство, наполовина земя, наполовина море. Гневните зимни бури нерядко изпращаха към тях огромни вълни и пръскащата навсякъде пяна превръщаше всичко в море. „Почти напълно изгубени в нищото, в големия простор“ – така гласеше поетичното, но много точно описание на местните хора.

Това майско утро се усещаше като необикновено, макар по нищо да не се различаваше от обичайните летни дни – нито по невероятните температури, нито по силната светлина, нито по великолепните цветове. И въздухът беше вече летен, олекнал, носеше малко по-малко сол, йод, водорасли и морска трева, затова пък се отличаваше с типичната, трудна за описание свежест. Още беше едва десет часът, а слънцето вече създаваше пламтящ, неспокойно святкащ хоризонт, със сребърна фуния под него, която бързо изтъняваше в посока на наблюдателите.

Комисар Жорж Дюпен от полицейския комисариат в Конкарно не забелязваше почти нищо около себе си. В тази понеделнишка сутрин той беше в крайно лошо настроение. Само допреди малко седеше в „Амирал“, тъкмо бе поръчал третото си кафе, вестниците – „Льо Монд“, „Уест Франс“ и „Телеграм“ – лежаха пред него, когато мобилният телефон го стресна с пронизителния си звън. На островите Гленан открили три трупа. Засега не се знаело нищо, само това. Три трупа.

Комисарят тръгна веднага. Любимото му кафене, където започваше неговият ден, се намираще точно на пристанището. След няколко минути вече фучеше през морето с бърза полицейска лодка. Комисар Дюпен бе посещавал островите Гленан само веднъж, миналата година. Всъщност познаваше единствено Панфре, острова в най-източния край на архипелага.

Плаваха вече двадесет минути. Половината път бе останал зад гърба им. Комисар Дюпен би се зарадвал, ако беше повече от половината. Плаването с лодка в открити води не беше по вкуса му, колкото и да обичаше морето – както кореняк парижанин от шести квартал, защото такъв беше до „преместването си“

преди почти четири години, обича морето: брега, съзерцанието, в най-добрия случай къпането, чувствата, миризмите, мечтанията. Още по-малко от разходка с лодка му се нравеше излизане в морето с една от двете нови бързоходни лодки, получени от морската полиция преди две години след дълга, ожесточена битка с бюрокрацията, оттогава обект на гордост. Най-ново поколение, внушителни хайтек чудеса, сонди и сензори за всичко. Буквално се изстрелваха по водата. Едната получи името „Бир“ – „стрела“ на бретонски, а другата бе кръстена „Лухед“ – „светкавица“. Според Дюпен лодките би трябвало да носят други имена, но за местните беше важно единствено значението.

На всичкото отгоре комисар Дюпен страдаше от липса на кофеин и това още повече помрачаваше настроението му. Две кафета съвсем не бяха достатъчни. Комисарят имаше солидно телосложение, не беше дебел, но не бе и слаб, и от младини страдаше от учудващо ниско кръвно налягане.

Качи се на борда с неохота. Направи го само за да не се изложи и защото Ривал, един от двамата млади инспектори, които го обожаваше (това му беше крайно неприятно), също се качи в лодката.

Дюпен бе готов веднага да отиде с кола до малкото летище в Кемпер (пътуването траеше само половин час) и там да се качи на жалкия, вечно клатещ се двуместен полицейски хеликоптер, за да го закарат до островите Гленан, въпреки че като цяло това удължаваше пътя, а и летенето не му доставяше особено удоволствие. Този ден обаче хеликоптерът бе зает от началника му, префекта, за „приятелска среща“ с префектурата на британските острови Гърнси, Джърси и Олдърни, които се намираха в Ламанша. Срещата

щеше да се състои в Бордо, умиращо селце на Гърнси. И английската, и френската страна бяха изразили твърдата си воля да работят за по-интензивно полицейското сътрудничество: „Да отнемем всеки шанс от престъпността, все едно от каква националност“. Комисар Дюпен не понасяше префекта Луг Локмариакер и дори сега, след почти четири години, не бе в състояние да произнесе правилно името му. (Жорж Дюпен открай време имаше трудности в отношенията с началниците и според него така беше редно.) В продължение на седмици префектът, който „събираше идеи“ какво да говори на предстоящата важна среща, го тормозеше по телефона. Първите обаждания го изнервиха, после започнаха да го измъчват. Нолвен, безкрайно полезната помощничка на Дюпен, получи нареждане да събере „неизяснени случаи“ от последните десетилетия, които „може би, евентуално и по някакъв начин“ имаха връзка с островите в Ламанша. Случаи, които „може би, евентуално и по някакъв начин“ биха могли да бъдат изяснени, ако тогава е имало тясно полицейско сътрудничество. Положението беше повече от смешно. Нолвен отказа да се занимава с такива глупости. Напълно ѝ липсваше разбиране защо тук, „на юг“, трябва да се интересуват от Ламанша, който се намираще високо на север, където в морето се носеха айсберги и през цялата година валеше. Претърсиха купища папки, ала не откриха нито един значителен случай и префектът беше много нещастен.

Малкото „произшествие“, до което се стигна скоро след като потеглиха, не допринесе с нищо за подобряване на настроението на Дюпен. Той направи нещо, което правят само най-лошите сухоземни плъхове:

при висока скорост, силен вятър отляво и развълнувано море мина от лявата страна, за да огледа островите. През това време инспектор Ривал и двамата членове на екипажа на „Бир“ не мърдаха от местата си вдясно. Не след дълго го удари висока вълна. Комисар Дюпен се намокри до кости. Винаги отвореното яке, фланелката с къси ръкави и джинсите – служебното му облекло от март до октомври – залепнаха за тялото, само чорапите в обувките останаха сухи.

Недоволството му обаче се дължеше главно на факта, че не разполагат с друга информация освен кратко-то официално съобщение: намерени са три трупа. Дюпен не беше от търпеливите. Изобщо не беше от търпеливите. Кадег, вторият му инспектор, с когото вечно беше на нож, му събщи по телефона само наученото от „крайно възбуден мъж със силен английски акцент“, който преди малко се обадил в комисариата. Труповите лежали на североизточния плаж на Льо Лок, най-големия остров на архипелага – в случая „най-голям“ означаваше дължина 400 м. Льо Лок беше необитаем, но си имаше забележителности: руини на стар манастир, старо гробище, порутена фабрика за сода и – най-голямата атракция – езеро, подобно на лагуна. Наложил се Кадег да повтори десетина пъти, че не разполага с друга информация освен тази. Дюпен го измъчи с всевъзможни въпроси – комисарят се отличаваше с фанатичната склонност да обръща сериозно внимание на привидно незначителни подробности и обстоятелства.

Трима мъртъвци, а никой не знае нищо – съвсем естествено бе случаят да предизвика силно вълнение в префектурата. Подобни неща се случваха рядко във Финистер, в живописния „край на света“, както го бяха нарекли римляните.

За галите, за келтите – а хората по тези места до ден днешен се смятаха за такива – истината беше точно обратното: не краят, а буквално „началото“, „главата на света“. *Pen ar Bed*, не *finis terrae*.

Междувременно лодката бе намалила скоростта. Напредваха умерено бързо. Следваше трудна навигация. Морето и бездруго беше плитко и осеяно с назъбени скали – над и под водната повърхност, затова плаването в тези води се удаваше само на много опитни и умели капитани, а при отлив, както сега, ставаше още по-трудно. „Входът“ между Бананек и голямата пясъчна плитчина пред Панфре беше най-безопасното място за влизане в архипелага. През него плавателните съдове стигаха до „камерата“ – така наричаха защитеното от бури и силно вълнение море в средата на архипелага: *la chambre*. Полицейската лодка се движеше със спокойно самочувствие. Описа няколко хармонични извивки около скалите и взе курс към Льо Лок.

– Невъзможно е да се приближим повече.

Капитанът – висок млад мъж в доста широка хайтек униформа, извика тези думи от капитанския мостик, без да се обърне към конкретен човек. Изглеждаше изцяло съсредоточен върху навигацията.

Дюпен усети присвиване в корема. До острова оставаха поне стотина метра.

– Висок прилив. Коефициент сто и седем.

И тези думи на мършавия капитан нямаха конкретен адресат. Комисар Дюпен погледна въпросително своя инспектор – след произшествието с високата вълна стоеше в непосредствена близост до другите и не се помръдваше. Ривал се наведе до ухото му. Въпреки че лодката вече не се движеше, двигателите издаваха страшен шум.

– В момента имаме изключителна приливна гама, мосю комисар. В дни на висок прилив нивото на водата е значително по-ниско, отколкото при обикновен отлив. Не знам дали вие...

– Знам какво е висок прилив.

Дюпен беше готов да добави „защото живея в Бретан от почти четири години и съм преживял десетки високи приливи и високи отливи“, ала бе наясно, че е безсмислено. Освен това трябваше да признае, че много често са му обяснявали какво представляват коефициентите на прилива, но и до днес не ги е запомнил. За Ривал, както и за всички бретонци, той и след десет години щеше да си остане „чужденец“ (което в никакъв случай не беше обида). На всичкото отгоре чужденец от най-лошия сорт според бретонците: парижанин (което много често звучеше обидно). Всеки път му изнасяха все същата проповед: когато Луната, Слънцето и Земята лежат на една линия и влиянията на силата на тежестта се съберат...

Двигателите изведнъж замлъкнаха. Двамата колеги от бреговата охрана, които – Дюпен го забеляза едва сега – приличаха досущ на капитана: същата тънка, дълга осанка, същото тясно лице, същата униформа, незабавно се заеха да вършат нещо на носа.

– Не можем да се приближим повече. Водата е твърде плитка.

– Какво означава това?

– Ще слезем тук.

Минаха секунди, преди Дюпен да реагира:

– Трябва да слезем тук?

Според неговото усещане лодката все още се намираще в открито море.

– Не е дълбоко. Най-много половин метър.

Инспектор Ривал коленичи и започна да развързва обувките си.

– Нали имаме малка лодка?

Честно казано, Дюпен я забеляза едва сега. Изпълни го облекчение.

– Не си струва, мосю комисар. И тя няма да ни отведе по-близо до брега.

Вдигнал високо вежди, Дюпен се загледа в морето. Водата със сигурност беше дълбока повече от половин метър. И беше невероятно бистра. Виждаше се всяка мида, всяко камъче. Покрай лодката премина ято мънички светлозелени рибки. Намираха се пред северния край на Льо Лок. Пред тях се простираха само ослепително бял пясък и турскосиня плитка вода. Морето в камерата беше абсолютно неподвижно. Липсваха само няколко кокосови палми – май единственият вид, който не растеше в Бретан – и картината по нищо нямаше да се отличава от Карибието. Никой не би помислил да свърже тази местност с Бретан. Стотици пощенски картички разпространяваха гледката и днес Дюпен се убеди, че не преувеличават ни най-малко.

Междувременно Ривал си бе събул чорапите. Членовете на екипажа спуснаха котвата, без колебание скочиха в морето и завъртяха лодката така, че кърмата с дървените стъпала, започващи малко над водата, да сочи към брега. Ривал, облечен в светъл панталон, скочи също, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Веднага го последва и уж непохватният капитан.

Дюпен се колебаеше. Сцената беше абсурдна. Младите полицаи, Ривал и капитанът бяха спрели и чакаха. Все едно бяха направили шпалир. Всички погледи бяха устремени към него.

Жан-Люк Баналек
БРЕТОНСКИ ПРИБОЙ
ВТОРИЯТ СЛУЧАЙ НА КОМИСАР ДЮПЕН

Превод *Ваня Пенева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Грета Петрова*
Художник *Анна Георгиева-Андра*
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 22,75

ISBN 978-619-164-180-2

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф-Юг“ АД

На почивка в Бретан с новия криминален случай на комисар Дюпен!

С белите си пясъци и кристалнобистрата вода легендарните острови Гленан изглеждат като карибски рай, докато през един прекрасен майски ден морето не изхвърля на брега три трупа.

Кои са те? Дали са жертва на силната нощна буря? Първите улики сочат удавяне. Ала когато става ясно, че единият мъртвец е предприемач с политическо влияние, а другият – самовлюбен ветроходец с куп врагове, комисар Дюпен разбира, че го очаква труден случай. А кой е третият мъртвец и какво свързва тримата мъже?

Над островите вече бушува поредната буря. Комисар Дюпен се среща с търсачи на съкровища, войнствено настроени морски биолози, атрактивни гмуркачки, своенравни обитатели на Гленан и зловещи лица от пребогатия приказан свят на бретонците. Разследването навлиза в опасен лабиринт от заплетени взаимоотношения, обстановката се нажежава, а накрая истината се оказва много сложна.

Изключителен криминален роман и увлекателно обяснение в любов към Бретан.

„Напрежение и тръпки, съчетани със стриди, традиционни селски празници и трудно произносими бретонски имена и обичаи.“

Западногерманското радио

Жан-Люк Баналек е псевдоним.

Авторът живее в Германия и Финистер.

www.enthusiast.bg

9 786191 641802

Цена 15 лв.

ТЪРСЕТЕ

